

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **T. D.**, nar. , státní příslušník Ruské federace, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců B., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 03. 2015, č. j. OAM-47/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 03. 2015, č. j. OAM-47/LE-BE02-BE02-PS-2015, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou na poštu dne 08. 04. 2015 a doručenou prostřednictvím žalovaného soudu dne 20. 04. 2015 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 03. 2015, č. j. OAM-47/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 10. 07. 2015.

Toto rozhodnutí v plném rozsahu žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 a 4 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“).

Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalobce nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek a toto rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého života. Jeho jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) nemůže být bráno za natolik závažný čin, aby odůvodňoval zbavení jeho osobní svobody na čtyři měsíce. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22 (text je stejně jako další rozhodnutí NSS dostupný na webu www.nssoud.cz), podle něhož je potřeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, 2420/2011 Sb. NSS, a s odkazem na usnesení rozšířeného senátu se v něm uvádí, že „*za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.*“ Protože žalovaný rozhodl o zbavení svobody na základě nelegálního vstupu a pobytu na území ČR, došlo z jeho strany ke zneužití správního uvážení a napadené rozhodnutí by mělo být podle žalobce zrušeno podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Pokud je v napadeném rozhodnutí argumentováno tím, že žalobce z území ČR nevycestoval ani v návaznosti na pravomocné uložení správního vyhoštění, žalovaný opomněl uvést, že žalobce nevycestoval z důvodu, že se domníval, že je nutné na území ČR zůstat po dobu trestního řízení vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 56 T 14/2014 proti žalobci, v němž je nařízeno jednání na den 11. 05. 2015. Žalovaný měl skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce byl nevědomý, vzít při rozhodování o zbavení jeho osobní svobody na 120 dnů do úvahy. Tuto skutečnost však žalovaný v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu nevzal v potaz, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí podle žalobce i nepřezkoumatelné pro nedostatek v odůvodnění.

Rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů také kvůli tomu, že žalovaný v něm nepřikládal dostatečný důraz na posouzení proporcionality uskutečněného zásahu do soukromého života žalobce, přestože měl žalovaný o jeho osobním životě dostatečné informace. Žalobce je mladý člověk, který na území ČR přicestoval nejdříve za účelem studia a následně tento účel změnil na podnikání. V ČR má přítelkyni K. G., která je ochotna mu se vším pomoci a se kterou v současné době čeká dítě, což podle žalobce dokládá předkládaná kopie těhotenské knížky. Žalobce též navrhl její svědeckou výpověď. V průběhu řízení o mezinárodní ochraně má žalobce zajištěno i ubytování. V současné době potřebuje jeho přítelkyně veškerou možnou podporu, kterou je jí schopen poskytnout, a jeho přítomnost je po dobu těhotenství zásadní. Napadené rozhodnutí tak žalobci brání v posilování vztahu s přítelkyní v jednom z nejdůležitějších období života člověka. I s ohledem na budoucnost nenarozeného dítěte, kdy by toto dítě bylo nuceno vyrůstat bez otce a jeho vývoj by mohl být ohrožen, žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí. Rozhodnutím žalovaného je výrazně zasaženo do soukromého života i jeho přítelkyně, neboť jejich osobní život bude omezen jen na časově i finančně náročné občasně návštěvy v ZZC a na telefonický kontakt, který ovšem plnohodnotný osobní život nenahradí. Vážný zásah do rodinného života žalobce v podobě fyzického odloučení od těhotné přítelkyně na několik měsíců není podle něj přiměřený společenskému zájmu na jeho zajištění ani domnělé nebezpečnosti jeho

předchozího jednání a je proto v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti žalobce také odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 07. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, jehož skutkové okolnosti považuje za srovnatelné se svým případem, a argumentuje tím, že jeho přítelkyně a nenarozené dítě jsou pro něj stabilizátorem, díky němuž nelze předpokládat jeho útěk nebo nespolupráci se správním orgánem a lze naopak předpokládat, že žalobce bude i v případě svého propuštění správním orgánem v řízení o mezinárodní ochranu k dispozici. Konečně žalovaný měl hrubě pochybit (s následkem v podobě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů) též tím, že vůbec nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce jako např. jeho nízký věk a osobní vazby na území (těmi se zabýval pouze povrchně) a skutečnost, že žalobce vlastní platný cestovní doklad, jehož absenci žalovaný v jiných případech považuje za přitěžující okolnost při posuzování stupně nebezpečnosti pro veřejný pořádek.

Žalobce dále namítá, že žalovaný, který přistoupil k nejdelšímu možnému zajištění, zneužil správní úvahu, když jej odůvodnil pouze tím, že lze předpokládat vycestování žalobce v průběhu cca 90 dnů od zahájení řízení, přičemž vzhledem k jeho předcházejícímu neoprávněnému pobytu je žádoucí, aby mu již nebyl umožněn volný pohyb po území ČR. Důvody uvedené v napadeném rozhodnutí podle žalobce neodůvodňují zajištění na maximální dobu a nevysvětlují, proč nepostačí kratší doba zajištění s ohledem na osobní život žalobce. Napadené rozhodnutí by tak podle žalobce mělo být zrušeno dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro zneužití správní úvahy a dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost.

V posledním ze žalobních bodů žalobce namítá, že stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC odporuje čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy, neboť vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. Podle Úmluvy musí soudní kontrola omezení osobní svobody probíhat nejen urychleně, ale také s určitou periodicitou, přičemž podle výkladu přijatého v rozsudku NSS ze dne 04. 09. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, č. 2780/2013 Sb. NSS, by se mělo jednat nejvýše o zhruba měsíční intervaly. Omezením osobní svobody žalobce na 120 dnů žalovaný podle žalobce *de facto* určil, že již další soudní kontrola zákonnosti zajištění v podstatě neproběhne. Absence účinného opravného prostředku má za následek také protiústavnost zajištění jako takového, jak se podle žalobce podává z nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 02. 06. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 29/98. Žalobce v této souvislosti také poukazuje na to, že ustanovení § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jako je tomu například u ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Taková právní úprava není v souladu se zásadou subsidiarity a čl. 5 Úmluvy a její nedostatek má za následek, že odůvodnění délky zajištění má veliký význam. Žalobce je přesvědčen, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá a její odůvodnění je nedostatečné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření s žalobou nesouhlasí, má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil. Poukázal na to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rekapituluje skutečnosti, které vzal do úvahy, i konkrétní a individualizované důvody, které jej vedly k závěru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu rozsudku NSS ze dne 17. 09. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013-30, č. 2950/2014 Sb. NSS. Žalovaný po podrobné rekapitulaci skutkových okolností případu žalobce konstatoval, že žalobce se zdržoval ode dne 04. 06. 2013 až do 03. 03. 2015 na území ČR neoprávněně bez platného víza a povolení k pobytu a též v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, které mařil. Žalobce nebyl zdravotně pojištěn, nelegálně pracoval a neodváděl daně, neměl nikde hlášenou adresu pobytu a je proti němu vedeno

trestní řízení ve věci padělání platebního prostředku a podvodu. Žalobce tedy podle žalovaného soustavně a různorodě porušoval právní řád ČR. V minulosti byl navíc za stejnou trestnou činnost vazebně stíhán a potrestán v Lotyšsku, jeho nelegální činnost se tedy neomezila pouze na jeden členský stát EU. Napadené rozhodnutí tedy nevycházelo pouze z nelegálního vstupu a pobytu žalobce na území ČR. Žalovaný též odmítl, že by nedodržel interpretační pravidla při výkladu pojmu nebezpečí pro veřejný pořádek či zneužití správního uvážení. Žalovaný též připomenul, že k aplikaci ustanovení § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek, nikoliv až jeho narušení. Takový závěr je přitom s ohledem na neresppektování právního řádu ČR, trestnou činnost a pobytovou historii žalobce více než odůvodněn. Je nesporně v zájmu ČR, aby cizinci zdržující se na jejím území respektovali její právní řád a podrobili se režimu zákona o pobytu cizinců stejně jako i režimu dalších zákonů. Pokud tak soustavně a opakovaně nečiní, zákony porušují a jsou za to případně podle zákona „sankcionováni“, je zcela v souladu s principem veřejného pořádku takové protiprávní jednání zohlednit v rámci rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC. Pokud přitom žalobce tvrdí, že si nebyl svého nelegálního pobytu vědom, je to v rozporu s jeho tvrzeními zachycenými v protokolu o podání vysvětlení před Policií ČR ze dne 03. 03. 2015 o tom, že je mu známo, že jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zamítnuto, a že si je vědom svého nelegálního pobytu.

Pokud jde o soukromý a rodinný život žalobce, jeho rodiče žijí v Ruské federaci. O vztahu s paní K. G., státní příslušnicí Kazachstánu s oprávněním k trvalému pobytu, se žalobce v průběhu řízení před policejními orgány vůbec nezminil. Jeho tvrzení, že takovou zmínku učinil, avšak nebyla zapsána, považuje žalovaný za značně nepravděpodobné a účelové. Poprvé se tak o družce zmínil až v žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 03. 2015, kde uvedl, že se znají asi jeden rok a nesdílejí společnou domácnost. O těhotenství se žalobce poprvé zmínil až v podané žalobě, jedná se tedy o skutečnost novou, kterou správní orgán v napadeném rozhodnutí nemohl zohlednit. Přesto však nepředstavuje natolik závažnou skutečnost, že by mohla převážít možné nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce. Samotný pojem rodinného života podle čl. 8 Úmluvy je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, což jednoznačně není případ žalobce a jeho přítelkyně (zde žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 06. 08. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010-90) a ani nadto reálný rodinný život nezakládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (zde žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Jejich vztah délkou a intenzitou nedosahuje intenzity rodinného života chráněného čl. 8 Úmluvy a žalobce si navíc musel být vědom toho, že vztah navazuje v době, kdy se zdržoval na území ČR nelegálně a je tedy vystaven riziku nuceného vycestování. Pokud tedy bude žalobce chtít realizovat svůj rodinný život s paní G. a svým dosud nenarozeným dítětem, bude tak muset činit mimo území ČR (zde žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 07. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, ovšem s tím, že v dalších ohledech není tento judikát pro věc přiléhavý, neboť v daném případě žil žalobce v manželství s českou občankou, její děti jej vnímaly jako otce, velvyslanectví Ukrajiny mu odmítlo vydat cestovní doklad a především se sám přihlásil příslušnému orgánu ve snaze svou situaci řešit). Každé omezení osobní svobody pak podle žalovaného znamená zásah do soukromého života, v tomto případě však jde o zásah přiměřený a důvodný. Žalobce je dospělý svéprávný a zdravý muž netrpící postižením a je schopen se o sebe postarat. Žalovaný neshledal existenci dalších polehčujících okolností, které by měl zohlednit a ani je žalobce v žalobě neuvádí. Takovou okolností rozhodně není věk 27 let. Skutečnost, že žalobce vlastní cestovní doklad není v napadeném rozhodnutí hodnocena, neboť se nejedná o skutečnost polehčující či přitěžující, jde o skutečnost

významnou jen z hlediska předpokládané délky zajištění a složitosti výkonu správního vyhoštění.

Žalovaný má za to, že řádně odůvodnil konkrétními skutečnostmi i stanovenou dobu zajištění v trvání 120 dní, když vyjádřil své očekávání, že o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bude rozhodnuto do 90 dnů a že tedy bude možné realizovat případné vycestování žalobce z území ČR ve lhůtě 120 dnů. Podotkl přitom, že míra pravděpodobnosti udělení mezinárodní ochrany žalobci není předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. Uložení této povinnosti může být přitom zajištěna i osobní přítomnost žalobce při hlavním líčení v jeho trestní věci dne 11. 05. 2015. Délka uložené povinnosti ani její odůvodnění podle žalovaného nijak neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, principu rovnosti a proporcionality a ani neodporuje lidské důstojnosti.

Žalovaný neshledává ani porušení Úmluvy, neboť k soudní kontrole napadeného rozhodnutí ve zrychleném řízení dochází právě v tomto soudním řízení a žalobci i poté náleží podle ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu oprávnění žádat o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC po uplynutí lhůty jednoho měsíce ode dne právní moci rozhodnutí žalovaného nebo rozhodnutí o žalobě. Tím je podle žalovaného zajištěn periodický a dostatečně účinný přezkum rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. Rozhodnutí zmiňované žalobcem se dotýká rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců a nikoliv rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou rozporu ustanovení § 46a zákona o azylu s čl. 5 Úmluvy a namítá, že platí presumpce správnosti veřejnoprávních normativních aktů a jejich souladnosti s právem EU. Žalovaný nakonec odkázal na shromážděný spisový materiál a odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 03. 03. 2015, č. j. KRPA-82601-30/ČJ-2015-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 60 dnů z důvodu, že nevycestoval z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, soud zjistil, že žalobci mělo být rozhodnutím téhož orgánu ze dne 20. 10. 2012, č. j. KRPA-90953/ČJ-2012-000022, uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění na dobu dvou let. Odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké Policie ČR ze dne 26. 04. 2013, č. j. CPR-CPR-13183/ČJ-2012-930310-V217, jež nabylo právní moci dne 03. 05. 2010, zamítnuto. Žalobce byl povinen vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. do 03. 06. 2013. Žalobce byl nicméně na základě pobytové kontroly zadržen bez platného víza dne 03. 03. 2015 v Praze. Žalobce měl při podání vysvětlení uvést, že ví, že jeho odvolání bylo zamítnuto a že nyní se nachází na území ČR neoprávněně. Je zdravý, svobodný a bezdětný, pracuje brigádně v pizzerii s měsíčním výdělkem cca 20.000,- Kč, zdravotní pojištění nemá a není rodinným příslušníkem ani nebydlí ve společné domácnosti s občanem ČR nebo EU. V ČR nemá ani žádný majetek a v případě vyhoštění bude bydlet se svými rodiči v Ruské federaci. Žalobce uvedl, že nevycestoval, protože se má dostavit k soudu, žádné kroky k legalizaci svého pobytu přitom neuskutečnil. Správní orgán k tomu doplnil, že je mu známo, že na žalobce byla podána dne 30. 12. 2014 Městským státním zastupitelstvím v Praze obžaloba pro zvlášť závažné zločiny neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 a 4 písm. a) trestního zákoníku a podvodu podle § 209 odst. 1, 3 a 4 písm. a) trestního zákoníku a pro přečin výroby a držení padělatelského náčiní podle § 236 odst. 1 trestního zákoníku. Ve věci vedené pod sp. zn. 56 T 14/2014 je

nařízeno hlavní líčení na 11. 05. 2015 s tím, že účast žalobce je nutná a jeho neúčast by hlavní líčení zmařila.

Ve správním spise je dále založeno také další rozhodnutí téhož orgánu ze dne 03. 03. 2015, č. j. KRPA-82601-32/ČJ-2015-000022, o správním vyhoštění žalobce podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že mařil výkon předchozího správního vyhoštění, a to na dobu 4 let. V rámci posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce bylo navíc oproti rozhodnutí o jeho zajištění konstatováno, že uvedl, že na území ČR ani jiných členských států EU nemá žádné rodinné příslušníky ani se zde nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost a má ji v péči.

Dne 10. 03. 2015 žalobce prohlásil, že žádá o azyl. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané se žalobcem dne 12. 03. 2015 je poprvé zaznamenáno, že v ČR má družku K. G.. Na dotaz, proč ji neuvedl na Policii ČR, žalobce řekl, že se o ní zmínil, ale asi to nebylo zapsáno. Ve společné domácnosti však nežijí, neboť to dosud nestihli zrealizovat. Jejich známost trvá asi rok. Do ČR přiletěl v roce 2007 na platný pas a vízum za účelem studia, v roce 2008 již měl vízum za účelem podnikání, které si obnovoval asi do roku 2011. Od srpna 2008 do května 2009 byl žalobce ve vězení v Lotyšsku, od července 2009 až dosud pobýval opět v ČR. Po propuštění měl opakovaně výjezdní příkazy a pak s právníčkou požádal o vízum za účelem strpění a chodil opakovaně na policii. Asi v říjnu 2012 jej z policie na Koněvově poslali na Ministerstvo vnitra, s tím, že o něm nic neví. Tam pro něj přijela cizinecká policie s tím, že je v ČR již 3 měsíce nelegálně, dostal správní vyhoštění a výjezdní příkaz na 7 dní. Proti tomu se odvolal a čekal na soud. Kriminální policie vyžadovala jeho účast u soudu a cizinecká policie jej chtěla vyhostit. Žalobce však neodjel, protože nechtěl, aby to vypadalo, že před soudním řízením utekl. Zadržen byl předtím, než si mohl obstarat potvrzení o tom, že soud se bude konat 11. 05. 2015. Pas platný do 05. 12. 2016 mu byl Policií ČR odebrán. Žalobce byl dvakrát stíhán pro padělání platebních karet, v srpnu 2008 v Lotyšsku skončilo vězením v trvání 10 měsíců, od září 2010 pak v ČR strávil 10 a půl měsíce ve vazbě, přičemž se ještě čeká na soud. Důvodem žádosti je skutečnost, že jeho rodičům je v Rusku vyhrožováno a rodiče proto chtějí co nejdříve prodat nemovitý majetek a odejít z Ruska. Matka jej žádala, aby zůstal v ČR co nejdéle, a proto se žalobce také nechce do Ruska vrátit a žádá o azyl. V opisu z evidence rejstříku trestů žalobce žádný záznam nemá.

Dne 13. 03. 2015 bylo v návaznosti na prohlášení žalobce o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 10. 07. 2015, a toto rozhodnutí žalobce podle připojeného protokolu převzal téhož dne. Odůvodněno bylo tím, že žalobce měl poslední vízum asi do roku 2011 a poté zde do začátku roku 2012 pobýval na základě víza za účelem strpění. Na základě uloženého správního vyhoštění měl žalobce vycestovat do 03. 06. 2013, což ovšem neučinil a je veden v evidenci nežádoucích osob až do 03. 06. 2015. Důvody dosavadního nelegálního pobytu v ČR a podání žádosti o azyl až po osmi letech od vstupu na území ČR žalobce nevysvětlil. Žalobce byl též od srpna 2008 v Lotyšsku na 10 měsíců ve vězení za padělání platebních karet a v ČR je na něj pro obdobné zločiny podána obžaloba, přičemž od září 2010 do září 2011 měl být žalobce na území ČR ve vazbě. Žalovaný žalobci tedy vytknul, že opakovaně na území ČR pobýval neoprávněně, v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění a navíc zde dokonce páchal závažnou trestnou činnost, stejně jako předtím v Lotyšsku. Podaná žádost je podle žalovaného čistě účelově podaná. Uváděl-li, že vycestovat nechce, protože chce počkat na soud 11. 05. 2015, jedná se o soudní řízení, které je důsledkem páchaní jeho trestné činnosti na území ČR. Žalobce nemá zdravotní pojištění, pracuje zde nelegálně, nemá zde majetek ani závazky. Jeho rodina žije v Ruské federaci. V ČR nemá rodinné vazby či vazby na občany EU, se zmiňovanou přítelkyní ve společné domácnosti nežije. Žádné objektivní

překážky vycestování žalobce (vyjma soudního přelíčení) nezmínil. Žalovaný tak shledal, že propuštění žalobce ze ZZC by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů policejních a správních orgánů. Zejména za situace podané obžaloby a minulé maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění je žádoucí, aby žalobci nebyl umožněn volný pohyb po území ČR. Zajištění po maximální dobu 120 dnů žalovaný odůvodnil tím, že řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bude s největší pravděpodobností vyřízeno v zákonem stanovené základní lhůtě 90 dnů, žaloba proti takovému rozhodnutí má odkladný účinek, nicméně s ohledem na obsah žádosti lze předpokládat i skončení přezkumného soudního řízení v celkové 120denní lhůtě.

Krajský soud v Praze přezkoumal na základě včasné žaloby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud jde o námitku, že žalobce nemůže být považován za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek, neboť jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území ČR podle ustálené judikatury nebezpečí pro veřejný pořádek nezakládá, míjí se takto formulovaná žalobní námitka s obsahem napadeného rozhodnutí, zejména když žalobce sám konstatuje, že důvodem pro uloženou povinnost setrvat v ZZC bylo současně i nerespektování správního vyhoštění a trestní stíhání žalobce. Žalobce takto žalovanému vytýká pochybení, kterého se nedopustil, neboť důvody, v nichž žalovaný spatřuje nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek, jsou širší a závažnější, než samotný nelegální vstup či pobyt na území ČR. Ten v daném případě představoval jen dílčí položku, jež vstupovala do hodnocení rizika, jež ze strany žalobce veřejnému pořádku potenciálně hrozí. Tento žalobní bod je tedy nedůvodný.

Žalovaný se ani nevyhnul námitce žalobce, který se domníval, že musí na území ČR zůstat po dobu trestního řízení, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ji nepovažoval za objektivní překážku bránící žalobci ve vycestování do vlasti. Žalovaný však vůbec nevysvětlil, proč k takovému závěru dospěl. Přitom tato otázka není poprvé nadnesena až v podané žalobě, naopak žalobce jak orgánům cizinecké policie, tak samotnému žalovanému při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. bod 23: „*Kriminální policie vyžadovala mou účast u soudu a cizinecká policie mě chtěla vyhostit. já jsem neodjel, protože jsem nechtěl aby to vypadalo, že jsem utekl před soudním řízením.*“) na tuto skutečnost poukazoval a byl to v zásadě jediný od počátku uváděný důvod, proč žalobce nerespektoval uložené správní vyhoštění. Žalovaný se tak nemohl vyhnout vysvětlení, proč je zjevné dilema žalobce [pokud bude podnikat kroky k vycestování, vytvoří tím zcela legitimní důvod pro opakované vzetí do vazby podle ustanovení § 67 písm. a) trestního řádu; pokud nevycestuje, bude mařit výkon uloženého správního vyhoštění] pouze subjektivní povahy a objektivně jeho vycestování nebrání. V tomto směru se dokonce nabízí otázka, zda nemůže být rozhodnutí o správním vyhoštění dokonce nicotným rozhodnutím, jestliže by ukládalo žalobci konat něco, co je mu normami trestního práva procesního zakázáno (být nepřímým, byť nepřímým, tím,

že pro případ takového jednání je předpokládána reakce v podobě vzetí do tzv. útěkové vazby). Soudu však v tomto směru nepřísluší, aby hledal odpověď na tuto otázku jako první, ostatně nemá pro to v předloženém správním spise ani dostatečné skutkové podklady; úkolem soudu je přezkoumávat skutkové a právní úvahy v tomto směru vyslovené v napadeném rozhodnutí. Jestliže v napadeném rozhodnutí žalobcem uváděný důvod nevycestování nebyl s alespoň stručným odůvodněním vyvrácen a důvody rozhodnutí žalovaného nejsou bez pochyb zřejmé ani z obsahu správního spisu (z citace závazného stanoviska žalovaného zkoumajícího pro účely správního vyhoštění důvody znemožňující vycestování nelze zjistit, zda se otázkou trestního stíhání žalovaný vůbec zabýval), je napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což nutně vede k jeho zrušení i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Bez vysvětlení důvodů rozhodnutí žalovaného také skutečně vyvstává otázka, zda žalovaný k této otázce v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu přihlédl. Takovým přihlédnutím, resp. zhodnocením totiž nelze rozumět prosté zmínění námítky (formální stránka), k naplnění zákonného požadavku je totiž nutné i vysvětlit, proč určitá okolnost na výsledné rozhodnutí neměla vliv (materiální stránka). Prosté konstatování irelevance určité námítky či skutečnosti (nejde-li o naprosto evidentní případ) obstát nemůže.

S ohledem na uvedené již proto nebylo nezbytné se zabývat ostatními žalobními body. Pouze pro úplnost soud ve zkratce konstatuje, že tvrzenou neproporcionalitu zásahu do rodinného a soukromého života žalobce neshledal, a to ani s přihlédnutím k těhotenství přítelkyně žalobce, jež by jako nová skutečnost nemohlo být tak jako tak při přezkumu napadeného rozhodnutí relevantní (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Otázku existence rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy je totiž dle Evropského soudu pro lidská práva třeba posuzovat s ohledem na stav v době, kdy zákaz pobytu (rozhodnutí o správním vyhoštění) nabyl právní moci. Jestliže žalobce sám uvedl, že vztah byl navázán asi před rokem a žalobce maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění již téměř druhým rokem (od 03. 06. 2013), nemůže zásahem do rodinného života úspěšně argumentovat. Tento vztah totiž založil až v době, kdy již na území ČR nesměl pobývat. Nad rámec žalobních bodů se však soud musí pozastavit nad naprosto zjevným porušováním zásady presumpce nevinny ze strany žalovaného (a taktéž orgánů cizinecké policie), který, aniž by k tomu vůbec byl oprávněn [srov. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu], opakovaně vychází z toho, že žalobce na území ČR spáchal trestnou činnost. Byť se taková skutečnost může jevit jako pravděpodobnou, jestliže orgány činné v trestním řízení považovaly skutková zjištění za natolik vážná, že přistoupily k vazebnímu stíhání žalobce a posléze trestní řízení dospělo až do fáze podání obžaloby, tuto otázku nelze před pravomocným rozhodnutím soudů v trestním řízení najisto a ostatně ze správního spisu ani neplyne, že by měl žalovaný konkrétní skutkové podklady pro přesvědčivé vyslovení obavy z páčání trestné činnosti žalobcem v tuzemsku v oblasti padělání platebních karet.

Žalovaný má pravdu v tom, že vlastnictví platného cestovního dokladu je relevantní pro stanovení délky povinnosti setrvat v ZZC, nikoliv pro samotné uložení této povinnosti. Důvody pro stanovení maximální délky setrvání jsou přitom podle názoru soudu příléhavé a žalobce pomíjí argumentaci navazujícím soudním přezkumem rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný má pravdu také v tom, že periodicita přezkumu omezení osobní svobody žalobce je zajištěna prostřednictvím jeho oprávnění garantovaného v ustanovení § 46a odst. 4 zákona o azylu. Konečně chybějící alternativy k uložení povinnosti setrvat v ZZC sice představují určitý nedostatek platné právní úpravy v ustanovení § 46a zákona o azylu, avšak nedosahují podle přesvědčení soudu úrovně protiústavnosti a lze je vyřešit ústavně konformním výkladem, který v případech, kdy by zjevně např. v režimu zákona o pobytu cizinců přicházely do úvahy závazek cizince, že se bude zdržovat na určitém

místě a pravidelně se hlásit policii, bude odůvodňovat neuložení povinnosti setrvat v ZZC, resp. zrušení takového rozhodnutí soudem, bude-li uplatněn odpovídající žalobní bod.

S ohledem na uvedené proto soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí proto žalovaný žalobci bez zbytečného odkladu umožní opustit ZZC (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. dubna 2015

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová